

उक्तमर्थजातमुपसंहरति इतीति क्षेत्रं महाभूतादिधृत्यंतं ज्ञानं ज्ञानसाधनं अमानित्वादितत्त्वज्ञानार्थदर्शनांतं ज्ञेयं अनादिमत्परमित्यादिधिष्ठितमित्यंतं श्रुतिभ्यः स्मृतिभ्यश्च समासतः संक्षेपत उक्तं मद्भक्त एतन्नयं
विज्ञाय मद्भावाय ब्रह्मभावायोपपद्यते युक्तो भवति भक्त्यैव प्राप्यं ब्रह्म यत्प्राप्य ब्रह्मैव भवति तथा च श्रुतिः यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मन इति ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीति च
॥ १८ ॥ एवं क्षेत्रं शरीराख्यमव्यक्तमुक्तं तत्प्रकाराश्च महदाद्यास्तयो विंशतिः तद्विकारा इच्छादयो ज्ञानाज्ञानशब्दिता अमानित्वमानित्वादयः पुरुषश्च उक्तः इदानीं क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्मध्ये यस्माद्यज्जायते तच्च क्षेत्रज्ञ
स्य प्रभावश्चेति द्वयं वक्तव्यं तत्राद्यं विदुषोति त्रिभिः प्रकृतिमिति सप्तमाध्यायेऽष्टधाया प्रकृतिरपरा उक्ता सात्र प्रकृतिः या तु जीवभूता परा प्रकृतिरुक्ता सात्र पुरुषशब्देनोच्यते एतौ हि संपृक्तौ संसारं जनयतः वियो
गश्च तयोर्मोक्षः तत्र तौ उभावप्यनादौ विद्धि तयोरादिमत्त्वे संसारस्याकस्मिकत्वापातात्कृतहानाकृताभ्यागमप्रसंगश्चेत्यन्यत्र विस्तरः विकारान् इच्छादीन् गुणान् बुद्धीन्द्रियादींश्च प्रकृतिसंभवान् विद्धि ॥ १९ ॥
उभयोरपि संसारप्रतिकारणत्वे द्वारमाह कार्येति कार्यं शरीरं तदारंभकाणि भूतानि विषयाश्च कारणत्रयोदर्शो द्रियाणितदाश्रिताश्च सुखदुःखमोहात्मका गुणाश्च करणमिति पाठेऽपि स एवार्थः एतयोः कार्यकारण
योः कर्तृत्वे निमित्ते सति कर्तृत्वेनेत्यर्थः हेतुः संसारस्य कारणं प्रकृतिर्भवति तथा पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे भोक्तृत्वेन संसारस्य हेतुरिति यदि हि कार्यकारणसुखदुःखस्वरूपहेतुफलमात्मना प्रकृतिर्न परिणमेत तदा पु

इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं चोक्तं समासतः ॥ मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥ १८ ॥ प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्विष्यता दी उभावपि ॥
विकारांश्च गुणांश्चैव विद्विष्यति प्रकृतिसंभवान् ॥ १९ ॥ कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ॥ पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ २० ॥

पुरुषः किमुपलभेत अनुपलब्ध्वा वा कथं संसारी स्यात् अनुपलब्ध्वा वा प्रकृतिः कुत्रोपयुज्येत तस्मादुपलभ्योपलब्धसंयोगः संसारकारणमिति यथा भाष्यं व्याख्यातं यद्वा पुरुषस्य कार्यत्वे कारणत्वे कर्तृत्वे च प्रकृति
रेव पुरुषतादात्म्यं प्राप्ता हेतुर्भवति वद्विष्यतादात्म्यं प्राप्तं लोहं वद्वे श्वतुष्कोणत्वादाविवहेतुर्भवति तथा प्रकृतेः सुखदुःखभोक्तृत्वे च च्छायाप्रदानेन पुरुषः कारणं वद्विरिव लोहस्य च्छायाप्रदानेन दग्धत्वे तथा हि का
र्यत्वादयः प्राकृतदेहेन्द्रियबुद्धिधर्माः संतश्चिदात्मन्यारोप्यंते गौरोहं मनुष्यपुत्रोहं काणोहं खं जोहं करोम्यहमकार्षमहमिति तथा चिच्छायापन्ना बुद्धिश्चेतयाम्यहं सुखदुःखादीनुपलभे इति मन्यते सोऽयं प्रकृतिपुरुष
योरन्योन्यधर्माध्यासः संसारस्य कारणमित्युपपादितं भवति सांख्याभिमतं पुरुषस्य भोक्तृत्वमपि निरस्तं भवति अन्यथा प्रकृतिः कर्त्री पुरुषो भोक्तेति कर्तृत्वभोक्तृत्वयोर्वैयधिकरण्यमापद्येत न च भोक्तुः पुरुषस्य
निर्विकारत्वमपि वक्तुं शक्यमित्यन्यत्र विस्तरः द्वंद्वान्ति श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसंबध्यत इति त्वप्रत्ययस्य पूर्वाभ्यामपि संबन्धे कार्यत्वं कारणत्वं कर्तृत्वं चेति विग्रहः द्वंद्वैकवद्भावश्च प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवच
नमात्रे प्रथमेत्यादिवत् ॥ २० ॥